

Nummer 3 | 1. Februar 1909 | 58. Aargang

Mormons Bog.

Tale af Ældste Andrew Jenson, holdt i Salt Lake Tabernaklet den 22. September 1907.

(Fortsat fra Side 22.)

Ved en vis Lejlighed udtrykte han sig saaledes:

„Sandheden er, at ligesom Joseph, Oliver og jeg sad her paa en Tømmerstok, bleve vi paa een Gang omgivne af et Lys. Det var ikke som Solskin, heller ikke lignede det Skæret af Ild, men det var langt mere straalende og skønt. Det var udbredt vidt omkring os, jeg kan ikke sige hvor langt, men midt i dette Lys, omtrent saa langt fra os som John C. Whitmer (denne sad et Par Fod fra ham) viste der sig for os et Bord, hvorpaa der laa mange Optegnelser eller Bøger, foruden Pladerne af Mormons Bog, og ligeledes saa' vi Labans Sværd, Vejviseren, den underfulde Kugle, som Lehi brugte, samt Udtyderne. Jeg saa' dem ligesaa tydeligt, som jeg ser denne Seng (han pegede her paa en Seng, der stod ved Siden af ham), og jeg hørte Herrens Røst ligesaa tydeligt, som jeg nogensinde har hørt Noget i mit Liv, erklære, at Optegnelserne paa Pladerne til Mormons Bog vare oversatte formedelst Guds Gave og Kraft."

Syv Aar, før han døde, var der en Mand i Richmond eller Omegn, som udbredte det Rygte, at David Whitmer havde tilbagekaldt sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog. Whitmer følte sig saa nedstemt over, at Nogen vilde beskylde ham for saadant, at han udstedte en af ham selv underskreven og edsvoren Erklæring, der den 25. Marts 1881 blev

publiceret i en Avis i Richmond, kaldet „Conservator", og heri siger han:

„Det er bleven mig fortalt, at en vis John Murphy i Polo, Caldwell County, Missouri, skal have sagt, at jeg under en Samtale med ham sidste Sommer som et af de tre Vidner om Mormons Bog har benægtet mit Vidnesbyrd. For at gøre Ende paa denne Historie, saa at han maa kunne forstaa mig nu, forsaavidt han ikke forstod mig den Gang, og for at hele Verden kan vide Sandheden, vil jeg nu, medens jeg ligesom befinder mig i min Livsaftens nedgaaende Solbelysning, og med Gud for Øje, endnu en Gang for alle offentliggøre denne min Erklæring:

„At jeg som et af de tre Vidner aldrig nogensinde har fornægtet mit Vidnesbyrd eller nogen Del af det, der i saa lang Tid har ledsaget hin Bog. De, der ere bedst bekendte med mig, vide meget godt, at jeg altid har fastholdt dette Vidnesbyrd. Og for at Ingen skal kunne misforstaa mig eller kunne nære Tvivl angaaende mine Anskuelser med Hensyn til samme nu, bekræfter jeg atter højtidelig Sandheden af Alt, hvad der tidligere er bleven erklæret og offentliggjort."

Som før bemærket har jeg Dokumenter og mundtlige Vidnesbyrd, der ville vise, at David Whitmer Gang efter Gang yderligere har bekræftet sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog. Naarsomhelst Lejlighed gaves enten i privat Samtale, eller naar han blev besøgt og adspurgt af Avis-Referenter eller Andre, var hans Udtalelser angaaende Mormons Bog altid ligelydende. Aldrig benægtede han det første Vidnesbyrd, som han afgav om Bogens guddommelige Sandhed. Tre Dage, før han døde, kaldte han sine Børn og andre Slægtninge og Venner til sig og vidnede for dem med sin Sjæls fulde Alvor og Inderlighed, at Mormons Bog var sand, og dette Vidnesbyrd er bevaret i hans Børns og Børnebørns Hjerter indtil denne Dag.

Martin Harris' Vidnesbyrd.

Martin Harris, et andet Vidne, kom til Salt Lake City i 1870. Han er den eneste af de tre Vidner, som er begravet indenfor Utahs Grænser, og for ikke længe siden besøgte jeg hans Grav i Clarkstone, Cache County, Utah. Selv om han i mange Aar stod udenfor Kirken, saa fornægtede han aldrig sit Vidnesbyrd, og til Trods for, at han var en gammel Mand og maaske lidt barnlig, da han kom hertil, var han dog særdeles glad ved Alt, hvad han saa', og han syntes at fatte Storheden af det, der var bleven udført i disse Bjerge af dem, der troede Mormons Bog. Saaledes udbrød han, da han fra Bjerget Ensign Peak skuede ned paa Salt Lake City: „Hvem skulde have tænkt, at Mormons Bog kunde have udført alt dette!"

Vi kunne maaske smile ad et saadant Udtryk; dog er det Sandhed, at uden Mormons Bog vilde en saadan Stad som Salt Lake City, som Martin Harris saa' her i 1870, ikke have været til. Der havde maaske været en By, men ikke en som den, de Hellige have bygget her.

Martin Harris døde i Clarkston, Utah, den 10. Juli 1875. Ved

en Lejlighed her i dette Tabernakel, da det var fyldt med Mennesker, stod han frem og bevidnede, at Mormons Bog var Sandhed, og da han laa paa sit Dødsleje, fik han Besøg af en af Brødrene, som sagde: „Martin, Mormons Bog bliver nu oversat paa Spansk." Hurtig livede han op og spurgte: „Hvad var det? Hvad var det? Lad mig høre mere derom." Han levede tre Dage derefter, lykkelig og glad ved at høre, at Bogen skulde udgives i et Sprog mere.

Disse ere de tre Vidner til Mormons Bog. Der er imidlertid ogsaa andre Vidner, som jeg maa omtale.

De otte Vidner.

Omtrent for 19 Aar siden havde jeg en meget interessant Mission, en speciel, til hvilken jeg var kaldet af Kirkens Autoriteter. Maaske nogle af mine Venner her ville erindre, at nu afdøde Edward Stevenson i Forening med mig og Biskop Joseph S. Black fra Deseret rejste til Østen i 1888 og besøgte omtrent alle de saakaldte „Zions øde Steder". Blandt de Stater, vi besøgte, var Missouri, hvor det særlig interesserede os at besøge Efterkommere saavel af de otte som af de tre Vidner til Mormons Bog. Uheldigvis naaede vi først Richmond nogle Maaneder efter, at det sidste af de tre Vidner var afgaaet ved Døden, nemlig David Whitmer, som døde i Januar samme Aar, som vi naaede Richmond i September. Vi opdagede snart, at der i Richmond og Omegn fandtes mange af Whitmers og Pages' nære Paarørende, hvorfor vi anvendte flere Dage med at gaa fra Hus til Hus for at nedskrive Alt, hvad vi kunde faa at vide fra Børn, Børnebørn og Venner af de otte Vidner.

I vide naturligvis, at foruden de tre Vidner var der otte andre. Medens disse otte ikke modtoge de samme guddommelige Tilkendegivelser som de tre Vidner, saa bevidnede de dog, at de vidste, at Mormons Bog var Sandhed, og at de havde set og berørt Pladerne, fra hvilke Bogen var bleven oversat.

Inden jeg besøgte dem, var jeg ikke ganske tilfreds med, hvad jeg fra saa mange Sider havde hørt angaaende disse Vidners Trofasthed mod deres Vidnesbyrd lige til deres Død; men jeg ønskede at kende noget absolut og paalideligt vedrørende enhver af dem, og derfor anvendte vi vor Tid iblandt Whitmer-Familjen og Andre i Richmond med at udspørge og lytte til Enhver, som kunde give Oplysning om disse Vidner.

Christian Whitmer.

Først vil jeg nævne Christian Whitmer. Han var en af de første Ældster i Kirken og en god, trofast Mand; men da han var udsat for Forfølgelserne i Jackson County i 1833, paadrog han sig en Sygdom,

der endte hans Liv den 27. November 1835 i Clay County, Missouri, det andet midlertidige Hjem, som de Hellige havde i den Stat.

Jacob Whitmer

er det næste Navn i den Rækkefølge, hvori Vidnernes Navne findes i Mormons Bog. Han opnaaede en ganske høj Alder, og han var ogsaa tro mod sit Vidnesbyrd, om han end forlod Kirken allerede i 1838. Sine sidste Aar levede han i Richmond, hvor han døde den 21. April 1856. Der var et vist Apostatparti, der er kendt under Navnet Whitmeriter, som levede i og omkring Richmond i 1888; der findes endnu nogle af dem. En Søn af Jacob Whitmer, nemlig John Whitmer, som i flere Aar før sin Død stod som Præsident for Partiet, var meget begejstret angaaende Mormons Bog, og med største Beredvillighed fortalte han os Alt, hvad han kunde erindre om sin Fader. I Samtalens Løb bevidnede han følgende: „Min Fader, Jacob Whitmer, var altid tro mod sit Vidnesbyrd angaaende Mormons Bog, og han fastholdt det og bekræftede det paa sit Dødsleje."

Peter Whitmer junior.

Peter Whitmer var et andet Vidne, og han forblev urokkelig i sit Vidnesbyrd til det Sidste og døde som en trofast Ældste i Kirken. Han var en af de første Mænd, som gik paa en længere Mission, idet han forlod Stedet, hvor Kirken var organiseret, i Slutningen af 1830 og rejste 1,300 Mile mod Vest; han var en af de første Ældster, som betraadte Jackson County, Missouri, idet han ankom dertil tidlig i 1831 sammen med Oliver Cowdery, Parley P. Pratt, Ziba Peterson og Fredrick G. Williams. Han døde i Clay County, Missouri, den 22. September 1836 tro mod det Vidnesbyrd, han havde aflagt om Mormons Bog.

John Whitmer.

Et andet Vidne var John Whitmer, som var den første egentlige Historiker i Kirken. I Forbindelse hermed vil jeg oplyse, at jeg for nogle Aar siden paa en af mine specielle Missionsrejser i Staterne var heldig nok til fra Whitmers Paarørende at komme i Besiddelse af en Kopi af den gamle Historie, som Whitmer havde skrevet, medens han var Kirkens Historiker. Han skrev ikke meget, det er sandt; men det Lidet, han skrev, og som heldigvis kom i vore Hænder, er for os overmaade værdifuldt. John Whitmer døde i Far West, Caldwell County, Missouri, den 11. Juli 1878. Uagtet han aldrig igen forenede sig med Kirken, efter at han var bleven udelukket i 1838, vedblev han dog at fastholde sit Vidnesbyrd om Mormons Bog. Endog i hans mørkeste Dage, og da han fyldt med Had og Bitterhed vendte sig imod Profeten Joseph Smith, erklærede han i Nærværelse af flere Missourianere, Kirkens bitre Fjender,

at han vidste, at Mormons Bog var sand. Hans Nevø, John C. Whitmer fra Richmond, som var hos ham ved hans Død, bevidnede, at hans Onkel John bar Vidnesbyrd om Mormons Bogs Sandhed til sin sidste Stund. Dette bekræftes af mange Andre, som besøgte John Whitmer ved flere Lejligheder inden hans Død.

Hiram Page.

Hiram Page er en anden Person, som interesserer os. I ville erindre ham. Han havde en Søn, som boede i Richmond, da jeg aflagde et Besøg der i 1880. Denne Søn, Philander Page, bevidnede som følger: „I vide, at min Fader var tro og hengiven mod sit Vidnesbyrd angaaende Guddommeligheden af Mormons Bog til det Sidste. Altid, naar han havde Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd derom, gjorde han det og syntes at glæde sig overmaade ved at have haft det Privilegium at se Pladerne og derved blive et af de otte Vidner til Bogen. Jeg kan ogsaa bevidne, at Jacob, John og David Whitmer samt Oliver Cowdery alle døde i fuld Tro paa Mormons Bogs Guddommelighed. Jeg har været nær disse Vidner ved deres Død, og jeg hørte dem alle bære deres sidste Vidnesbyrd desangaaende."

John C. Whitmer (en Nevø til Hiram Page ved Ægteskab, hvem jeg allerede to Gange før har nævnet) bevidnede saaledes: „Jeg var nøje knyttet til Hiram Page i Forretningsanliggender og paa anden Maade; jeg kender ham saaledes fuldt ud og veed, at han til alle Tider og under alle Forhold vedblev at være trofast mod sit Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Troværdighed."

Joseph Smith senior.

Joseph Smith senior er det næste Vidne. Jeg behøver ikke at sige andet om ham, end at han var Profetens Fader og var tro og hengiven i alle Henseender, ja en af Guds ædle Mænd. Han døde den 14. September 1840 paa Grund af de Forfølgelser, han maatte gennemgaa i Staten Missouri.

Hyrum Smith.

Hyrum Smith, en Broder til Profeten Joseph og Fader til vor nuværende højagtede og elskede Præsident over Kirken, led Martyrdøden i Carthage Fængsel den 27. Juni 1844 for det Vidnesbyrd, han bar angaaende Mormons Bog og Sandheden af de Sidste-Dages store Værk. Han var et andet af de otte Vidner. Jeg behøver kun at sige her, at han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, og Ingen kan jo give større Bevis for sin Oprigtighed end at være villig til at dø for sit Vidnesbyrd.

Samuel Harrison Smith.

Det samme kan siges om denne Mand, en anden Broder til Profeten

og ligeledes et af de otte Vidner. Han blev ogsaa forfulgt til Døden; jeg maa maaske sige, at om hans Blod end ikke direkte blev udøst saaledes som hans Brødre Josephs og Hyrums, saa var det dog ikke mere end seks Uger senere, nemlig den 30. Juli 1844, at han døde som Følge af grusom Behandling.

Mine Brødre og Søstre! Jeg har meddelt Eder disse Kendsgerninger, for at I maa kende alle de Mænd, som have vidnet om Mormons Bogs guddommelige Ægthed, som saa' Pladerne, hørte Guds Røst, og som højtidelig erklære, at Bogen er Sandhed, og at de saa' hellige Engle; ikke et eneste af disse Vidner har fornægtet og tilbagekaldt sit Vidnesbyrd.

Beviser hentede fra Indianernes Traditioner.

Ikke længe efter, at Spanierne havde opdaget Amerika, begyndte de en skændig Krig imod Indianerne i Mexico og andre Steder. Vi have maaske alle læst den sørgelige Historie om Montezuma og om, hvorledes Cortez ødelagde Alt, hvad han kunde faa fat i af Antikviteter og Optegnelser, som han fandt iblandt Montezumas Folk. Erobrerne i Mexico betragtede ikke historiske Optegnelser paa samme Maade som vi. Det synes, som om deres Bestræbelser gik ud paa at ødelægge Alt, som kunde vedligeholde og bevare Minderne om Fortiden — Alt, som kunde vedligeholde Kundskab angaaende Tolteкerne og Aztekerne, som Spanierne ansaa for at være Hedninger.

Det er beklageligt, at disse Erobrere saaledes hensynsløst ødelagde saa meget af det, som vi Historikere anse for at være af uberegnelig Værdi; og dog, trods al denne Ødelæggelse have vi erholdt nogen Underretning om dem, fornemmlig igennem Tradition eller mundtlige Overleveringer og Sagn blandt de amerikanske Indianere, og baade spanske og engelske Skribenter have samlet og skaffet megen Kundskab tilveje om disse Folk, der er af stor Betydning. Fra saadanne Hjælpekilder erfare vi, at Aztekerne i Mexico, saavel som de Indfødte i Syd- og Central-Amerika, vare bekendte med Verdens tidligste Begivenheder. Der fandtes iblandt dem mange Skikke, Sædvaner og Karaktertræk, som tydede paa jødisk Herkomst. Saaledes efterlevede disse først fundne Amerikanere mange af Mose Anordninger meget nøje. De havde mange hebraiske Ord i deres Sprog, og der var meget, som bragte de Spaniere, der først begyndte at undersøge deres Traditioner og Skikke, paa den Tanke, at de maaske vare en Gren af Israels Hus. Der er udkommet flere Bøger, skrevne af forskellige Forfattere, som formode, at de amerikanske Indianere maa være de ti tabte Stammer af Israel. Vi kunne naturligvis ikke i Et og Alt stemme overens med dem i disse Anskuelser, men der var tilvisse den Gang saavelsom endnu saa megen Lighed imellem dem og Jøderne, at de første spanske Opdagere ikke kunde undgaa at se, at disse Folks Skikke og Sagn tydede hen paa jødisk

Oprindelse. Deres Begreb om den store Aand samstemmer med Jødernes Begreber om Jehova. Deres Ceremonier ligne Jødernes, og deres Sprog er tildels jødisk. Trods al den Ødelæggelse, som Cortez og Andre udførte, er der alligevel nok tilbage af Oldtidsmindesmærker til at vise os, at der i Fortiden fandtes en høj Grad af Civilisation i Amerika, saavelsom andre Vidnesbyrd, der bevise os Sidste-Dages Hellige, at den historiske Del af Mormons Bog er sand og paalidelig, for saa vidt den beretter om et højt civiliseret Folk, der beboede dette Land. Og Enhver, som har Tro paa denne Bogs Paalidelighed, kan let forstaa, hvorledes disse Folk kom til at følge og efterleve hebraiske Skikke og Vedtægter. De tilhørte visselig Israels Hus, men kunde næppe regnes for Jøder — Benævnelsen Hebræer eller Israliter er maaske rigtigere — vi bruge kun dette Udtryk for at betegne dem.

Jeg vil nu henlede Eders Opmærksomhed paa en Bog, der udkom i London i Aaret 1833, forfattet af C. Colton, angaaende de amerikanske Indianeres Herkomst. Denne Bog blev publiceret i London, førend nogen af vore Ældster satte deres Fod paa britisk Jord. I denne Bog staar der at læse, at Indianerne i Mexico paastode, at deres Forfædre en Gang vare i Besiddelse af en Bog, som underrettede dem om, at „den store Aand" plejede at forkynde tilkommende Begivenheder til deres Forfædre, at Engle besøgte og samtalede med dem, og at alle Indianere nedstammede fra en og samme Mand, der havde tolv Sønner. Disse Indianerstammer troede ogsaa, at Profetiens Aand eller Gave tilligemed andre mirakuløse Tilkendegivelser, som deres Forfædre vare begunstigede med, atter vilde blive skænket dem, og at de paany vilde komme i Besiddelse af hin Bog og alt Andet, der havde været tabt saalænge.

(Fortsættes.)

Mine Ønskers Kæde.

Den lille Kreds af mine Ønskers Kæde
Stor nok jeg i min Barndom fandt;
Mit Hjerte slog i barnlig Glæde;
Jeg vidste, hvad det var: at græde,
Men Taaren knapt, hvorfor den randt.

Tillukket, ligt en Drøm, som snart forsvinder,
Mit Barndoms-Eden for mig staar;
Nu blegner Sorgen mine Kinder,
Og Taaren veed, hvorfor den rinder,
Men Hjertet knapt, hvorfor det slaar.

C. Bredahl.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien.

Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned.

Mandag den 1. Februar 1909.

Til alle de kvindelige Hjælpeforeninger i den europæiske Mission.

Kære Søstre!

Et godt og glædeligt Nytaar til Eder alle.

Vi have netop traadt over Dørtærskelen til et nyt Aar, og jeg tror, at vi kunne se tilbage paa det gamle med Tilfredshed og Fryd. Jeg er forvisset om, at vi ønske, at det nye Aar maa blive end mere velsignet, og at endnu mere godt Arbejde maa blive udført, end Tilfældet var i det svundne. Mange fattige Familjer have haft Aarsag til at fryde sig og velsigne Hjælpeforeningerne. Lad ikke vore Bestræbelser for at gøre Godt svækkes, men lad vore gode Gerninger forøges.

De mange Breve, jeg har modtaget fra de forskellige Foreninger med Udtryk af Glæde og Paaskønnelse over de mange Fordele, der ere indvundne ved at bivaane Hjælpeforeningernes Møder, have været særdeles opmuntrende; de vise Forøgelse i Tro og Naade i Evangeliets Principper, og de vise Profeten Joseph Smiths guddommelige Inspiration, da han organiserede disse Foreninger. Alle udtale de som deres hjertelige Ønske at vedblive i det gode Arbejde og stadig at tiltage i aandelig Forbedring og Kraft til at virke i Enighed og gode Følelser.

Den aarlige Rapport for hver Forening bør være her inden den 1. Marts, saa at de alle kunne samles til en General-Rapport for hele den europæiske Mission og sendes tidsnok til Søstrenes Konference i Zion i April. Jeg vil sende Skemaer til alle Sekretærerne for at udfyldes, og jeg haaber, de ville være her tilbage i rette Tid. Lad mig ogsaa paaminde Eder om at afholde et Møde den 17. Marts eller saa nær den Dato som mulig for at mindes Stiftelsesdagen for vore kvindelige Hjælpeforeninger samt at indbetale den lille aarlige Gave fra hvert Medlem til almindelige Udgifter i Zion.

Lad hver af os gøre saa meget Missionærarbejde, som Tid og Omstændigheder tilstede, for at sprede Kundskab om Evangeliet, bortrydde Modfølelser og aabne Dørene for Ældsterne, saa at de kunne finde Lejlighed til at prædike for og lære de ærlige af Hjertet.

Hold Regnskab med, hvormange Samtaler der føres med Individer, som ere uvidende om Evangeliet, og rapporteer samme til Foreningen; dette vil udgøre en Del af den aarlige Total-Rapport.

Mine kære Søstre! Lad os opflammes til fornyet Energi i det nye Aar ved den megen Naade og de mange Velsignelser, som Herren har givet i det nys afsluttede Aar, og lad os vokse fra Naade til Naade, indtil vi kunne naa et fuldkomment Liv.

At Guds Helligaand maa være med os hver Dag i det nye Aar er den stadige Bøn af Eders Søster i Kristi Evangelium.

Romania B. Penrose.

Afløsning. Efternævnte Ældster ere efter et godt og vel udført Arbejde hæderligt afløste for at vende tilbage til deres Hjem i Zion: Knud H. Fridal fra Aarhus til Elwood, Utah; Hyrum Hansen fra Aarhus til Spanish Fork, Utah; Niels P. Andersen fra København til Provo, Utah; James Jensen fra Aarhus til Wales, Utah; James P. Rasmussen fra København til Melville, Utah. Disse ville afsejle med Dampskibet „Canada" fra Liverpool den 4. Februar.

James B. Christiansen fra Aarhus til Spanish Fork, Utah, med Dampskibet „Dominion" fra Liverpool den 25. Januar. Broder Christiansen blev hæderligt løst fra sin Mission paa Grund af Sygdom i hans Familje; hans Hustru var nemlig bleven ramt af et Ulykkestilfælde, og et Kabeltelegram fra det Første Præsidentskab kaldte ham hjem. Vi haabe, at Broder Christiansen maa naa sit Hjem og finde Alt i en bedre Forfatning, end Efterretningerne kunde tyde paa. Albert E. De Lange fra Trondhjem til Koosharem, Utah. Broder De Lange blev beskikket til at følge de jordiske Levninger af Ældste Charles Martinsen, som døde i Stavanger, Norge, og afsejlede med Dampskibet „Hellig Olav" fra Kristiansand, Norge, den 30. Januar.

Vi ønske alle disse vore hjemvendende Brødre en tryg og behagelig Reise over Land og Sø.

Forflyttelse. Ældste Joseph Christensen fra Trondhjem til København.

Seks Grunde,

hvorfor jeg er en Sidste-Dages Hellig.

Som saa mange Andre er jeg bleven beskyldt for at have forenet mig med Kirken uden at have undersøgt dens Lærdomme tilstrækkeligt; thi hvis jeg havde det, vilde min Forstand ikke have tilladt mig at slutte mig til et saadant Folk og en saadan Religion. Dog er netop det modsatte Tilfældet. Jeg har studeret mange teologiske Værker med det Udbytte, at jeg fandt mig selv i en Labyrint af Forvirring, hvorimod jeg, efter alvorlig at have gjort de Sidste-Dages Helliges Lær-

domme til Genstand for grundig Undersøgelse, fandt Sandhed deri og modtog Lys efter Lys. Jeg vil her nævne Grundene til, at jeg blev en Sidste-Dages Hellig:

1. Fordi jeg er i Besiddelse af Guds Aands usvigelige Vidnesbyrd om, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er Guds sande Kirke, som igen er oprettet paa Jorden i disse de sidste Dage for aldrig mere at udryddes eller gives til noget andet Folk.

2. Fordi der udenfor de Lærdomme, som forkyndes af de Sidste-Dages Hellige, ikke findes nogen Trosbekendelse i hele Kristenheden, der er bred nok til at indbefatte baade Guds Retfærdighed og Naade.

3. Fordi min Opfattelse af Religion, inden jeg blev en Hellig, i mange Punkter stemte overens med de Lærdomme, som fremsættes i denne Kirke.

4. Fordi jeg tror, at alle Tings Skaber er en Ordenens Gud og ikke en Forvirringens; men den Dag i Dag hersker der jo i alle de saakaldte kristne Kirker en Strid og Forstyrrelse, der er foraarsaget ved, at man vil indføre Menneskelærdomme i Stedet for Jesu Kristi Lærdomme.

5. Fordi jeg tror, at Kristi Kirke skal være Et i Aand og i Lærdomsprincipper.

6. Fordi jeg tror, at Aabenbaringens Kilde ikke er udtørret, og at Intet er hemmeligt, men vil blive aabenbaret. Derfor er det mit Ønske at blive ledet af Aanden ind i al Sandhed.

Aubrey Parker.

40 Ripon Street, Gateshead-on-Tyne. (Mill. Star.)

Jerichos Mure.

En af de Ting, som Biblens Fjender have gjort til Genstand for Spot og ubarmhjertig Kritik, og hvorved de mene paa en uimodsigelig Maade at have bevist dens Uægthed, har været Beretningen om Jerichos Mures Fald, ved at syv Præster under Josvas Ledelse „blæste" dem ned med deres Vædderhorn og ved Israels forenede Skrig; dette maatte kun betragtes som Fabel, da det paastaas, at Staden Jericho aldrig har været omgivet af en Mur. Denne Paastand har naturligvis styrket Vantroen hos mange af den moderne Tænkemaade, og selv det, som er sagt desangaaende i Hebræerbrevet, er blevet anset som upaalideligt, naar Troen der angives som Midlet, hvorved Murene styrtede.

Imidlertid synes det nu, at „den, som ler sidst, ler bedst", thi „Deutsche Orient Gesellschaft" beretter, at en tysk Ekspedition, som er i Færd med at foretage Udgravninger paa det Sted, hvor man mener,

at det gamle Jericho var beliggende, og hvor nu Ericle nær det døde Hav findes, er stødt paa de ydre Mure af en forsvunden Stad otte Fod under Jordens Overflade. Opdagerne blev højlig forundrede over Konstruktionens tekniske Fuldkommenhed; den bestod af tre Dele: Det naturlige Stenlag, overlagt med løst, fint Grus, paa hvilket der var lagt en svær Mur af Kampestene og et solidt Murværk, der naaede en Højde af 20 Fod og en Tykkelse af fra 6½ til 8 Fod. Uhyre Stenblokke vare delvis anvendte til den nederste Del af Muren, og paa dette solide Underlag hvilede den virkelige Fæstningsmur, konstrueret af Mursten. Paa et Sted naaede denne op til 8 Fod; dog synes det, at den i det Hele har været betydelig højere, og den maa have domineret hele den omkringliggende Slette. Stadens Mure antages at have en Udstrækning af 2,700 Fod, hvoraf nu 1,350 Fod ere bragte for Dagens Lys. (Mill. Star.)

Ældste Charles Martinsen.

Vor elskede Broder, Ældste Charles Martinsen, er, som vi meddelte i sidste Nr. af „Stjernen", afgaaet ved Døden. Efter Opfordring af Præs. Keller for Bergens Konference har Forstanderen for Stavanger Gren, W. C. Olsen, som plejede Broder Martinsen under hans Sygdom og var hos ham, da han døde, tilsendt os en udførlig Beretning om det sørgelige Dødsfald, af hvilken vi her skulle meddele de vigtigste Punkter:

Ældste Martinsen forlod sin Arbejdsmark, Flekkefjord, den 19. December. Det var hans Hensigt at gaa til Rekkefjord for at afholde Møde; men paa Grund af haardt Vejr anløb Dampskibet ikke denne By, og han kom saaledes til Stavanger. Missionærerne og de Hellige her bevægede ham til at blive hos dem og fejre Julefesten sammen med dem, hvilket han gik ind paa efter først at have underrettet Præs. Keller i Bergen derom. Han led af en let Forkølelse, da han kom, men efter at have taget et tyrkisk Bad og plejet sig følte han sig tilsyneladende vel, havde god Appetit og befandt sig særdeles vel blandt os. Baade Jule- og Nytaarsaften glædede vi os alle ved Juletræ og et udsøgt Program; men Nytaarsdagsmorgen omtrent Kl. 1 begyndte han at klage over Smerter i Maven og fik et Opkastningsanfald; efter at vi havde arbejdet en Del med ham, følte han sig bedre. Samme Dag tilkaldtes en Læge, som erklærede, at han led af Blindtarmsbetændelse, og tog ham under Behandling. Paa den tredje Dag syntes Saaret at være forsvundet, og Lægen sagde, at han vilde blive rask om nogle Dage; han fik imidlertid paany Opkastninger, Sygdommen forværredes; Lægen udtalte da, at han led af Nyregrus og andre Nyrebesværligheder og beordrede ham sendt til Hospitalet, hvilket skete. Der blev ikke foretaget

nogen kirurgisk Operation, eftersom det blev anset for overflødigt, men de bedste Læger i Stavanger tilsaa ham, og Alt, hvad kærlige Hænder og bedende Hjerter kunde udrette, blev gjort for ham. Ældsterne Olsen, Jens C. Pedersen og Edward Mackelprang forbleve ved Sygelejet Dag og Nat og administrerede til ham; men Tiden var kommet, at hans Mission var til Ende. Han var ved fuld Bevidsthed lige til fire Timer, før Døden indtraadte, og meddelte de hosstaaende Brødre og Præs. Keller det nødvendige med Hensyn til Familje og Paarørende. Han døde stille og roligt Mandag den 12. Januar Kl. 7,30 Aften (ikke, som angivet i Stjernen Nr. 2, den 13. Kl. 7,30 Morgen), og han var fuldstændig tilfreds med Herrens Vilje og vise Bestemmelse. Liget blev balsameret og vil blive sendt hjem til Utah for at blive begravet der. Ældste Albert E. De Lange fra Trondhjems Konference følger Liget hjem til Koosharem, hans eget saavelsom Afdødes Hjem. De sejlede fra Kristianssand, Norge, Lørdag den 30. Januar med Damskibet „Hellig Olav".

Afdøde var Søn af Peder Martinsen og Hustru, som begge døde for mange Aar siden i Koosharem, Utah. Han blev 43 Aar gammel og var ugift, men han efterlader en Broder og tre Søstre, der alle vare ham meget hengivne.

I et privat Brev til Missionens Redaktionskontor skriver Præs. Charles Jensen af Aarhus Konference: „Det bedrøver mig at høre om vor kære Broder, Charles Martinsens Død; jeg har nemlig kendt ham siden 1886, og han har altid været et værdigt Eksempel paa Renhed i Liv og Sæder. Hans Fader var min første Raadgiver, medens jeg fungerede som Biskop i Koosharems Ward, men baade han og Hustru døde og efterlod en Flok af unge Børn. Byrden og Ansvaret for deres Underhold og Opdragelse faldt paa Charles, og han udførte denne vanskelige Mission som en Mand, saa at de alle voksede op som gode Medlemmer og som en Pryd for det Ward, de tilhørte."

Baade Zionsældsterne og alle de Hellige i den skandinaviske Mission forene sig i dyb Sympati for de sørgende Efterladte, for hvem det maa være en Trøst, at Broder Charles døde, som han levede, som en god, tro Herrens Tjener, hvis gode Eksempel og urokkelige Troskab mod Sandhedens Sag har givet ham en Plads blandt Guds ædle Sønner og Kristi Vidner.

Brudt er Staven paa din Vandring, Broder,
Livets tunge Byrde blev nedlagt.
Hvil dit trætte Hoved ved vor fælles Moder,
Jordens Bryst, hvis Støv os har frembragt.
Intet har Du tabt, nej, Alting vundet
I den sidste haarde Kamp, Du stred
Under Sandheds Fane; Du har fundet
Vej til Sejerskrone, Dig beredt.

O. J. A.

Blandinger.

Til Jordskælvslidende. De Forenede Staters Præsident Roosevelt har anbefalet og Kongressen bevilget 800,000 Dollars (2,968,000 Kr.) til de Lidende ved Jordskælvet i Italien.

Det amerikanske Røde Kors Selskab har allerede samlet 300,000 Dollars (1,113,000 Kr.) i samme Hensigt.

I Salt Lake City har en Komite sat sig i Spidsen for en Indsamling for at afhjælpe Nøden i Italien, og Kirkens Præsident var en af de første, der ydede sin Skærv. Indsamlingen foregaar i alle Ward og Staver, hvor de Sidste-Dages Hellige bo.

Krigsskibet „Utah". Den amerikanske Regering har bestemt at bygge et Krigsskib, som skal bære Navnet „Utah". Konstruktionskomiteen har bestemt, at det skal være det største Krigsskib i Verden; det vil endog blive betydeligt større end Englands største Kolos „Dreadnought". „Utah" vil blive et Skib af 26,000 Tons Deplacement og en Hastighed af 23 Knob, og det vil blive udstyret med det allersværeste Skyts, som Krigsvidenskaben kender. Medens Utahs fredelige Indvaanere sætte stor Pris paa at blive hædrede med et saadant Skib imellem Søsterstaterne i deres mægtige Nation, saa haabe de dog, at det aldrig skal anvendes i andet Øjemed end i Fredens Tjeneste. Det viser imidlertid, at den amerikanske Regering har en sund og sand Opfattelse af Utahs Værdi i Unionen og langtfra deler den Opfattelse, som Mange have, der anse os for uværdige til at leve indenfor Civilisationens Enemærker.

200,000 ledige Jernbanevogne er intet opmuntrende Tidernes Tegn, men det er den Efterretning, som Telegrafen bragte fra Chicago den 6. ds., hvori Arthur Hall, Formand for „The car efficiency committee", siger, at det er omtrent det samme Antal, som stod ledigt sidste Aar ved denne Tid, og han lægger til: Dette er et meget usselt og nedslaaende Evangelium om „florerende Tider".

Arbejdsløsheden i København er stor, og den offentlige saavel som den private Godgørenhed har fuldt op at gøre med at „holde Ulven fra Døren"; til Trods for, at København maaske er den mest velgørende Stad i Europa, er der dog Mange, som lide Nød, særlig den Klasse, der undser sig ved at gøre sin Nød bekendt. Men flere Kirker og Bedehuse ere blevne aabnede for at skaffe hjemløse Stakler Husly og Varme i de kolde Nætter. Udsigterne ere fremdeles triste, idet Arbejdsløsheden stadigt tiltager og den haarde Ende af Vinteren endnu er i Vente.

Dødsfald.

Søster Hilda C. Olsen, Præsidentinde for Københavns Grens Kvindelige Hjælpeforening, hensov stille og rolig i sit Hjem Lørdag den 23. Januar. Hun havde i et Aar lidt af en Hjertesygdom, der i de sidste Maaneder tvang hende til saa godt som uafbrudt at holde Sengen. Til Maj vilde hun have fyldt 49 Aar, og hun har sammen med sin Mand tilhørt Kirken siden den 7. November 1902. Hun efterlader sig Mand og fem Børn, af hvilke de to ældste Sønner ere i Amerika. Hun var et elsket og afholdt Medlem i Kirken, og Savnet af hende vil føles meget blandt Søstrene i Hjælpeforeningen, men for Mand og Børn er det uerstatteligt. Hun var en Kvinde med ualmindelig stor Tro til Guds Præstedømme og Herrens Løfter, og det var hende altid en Trøst og Lindring, naar Ældsterne salvede og velsignede hende, hvilket ogsaa gav hende fornyet Styrke til at bære sine Lidelser med en sand Kristens Taalmodighed og Hengivenhed i Guds Vilje. Begravelsen foregik fra Missionens Forsamlingssal, Korsgade 11, Onsdag den 27. Januar Kl. 12 under overmaade stor Tilslutning af Familje og Slægtninge samt sympatiserende Venner. Lokalet var smykket med levende Træer og Planter og Kisten aldeles begravet under Blomster og Grønt, thi enhver af hendes Venner ydede sin sidste Tribut til den Hedengangne ved en Krans eller en Buket. Vort fortrinlige Sangkor bidrog i væsentlig Grad til at forhøje Indtrykket af Alvor og Værdighed ved Sørgegudstjenesten. Talerne, Ældste Oluf J. Andersen, Missionspæsident Søren Rasmussen og Konferencepræsident Lorentz Petersen, dvælede ved den Afdødes Værd som Menneske, Hustru og Moder og rettede Alvorsord til de mange Forsamlede om at berede sig, medens Tid var, til den sidste Færd. Jordfæstelsen fandt Sted paa Bispebjerg Kirkegaard. Efter at Kisten var sænket i Graven, sang Koret, og Graven blev indviet ved Ældste Oluf J. Andersen. Saaledes blev det jordiske af Søster Hilda Olsen gemt, men Mindet om hende vil længe bevares hos dem, der kendte hendes varme Hjerte og værdige Levnet.

Nyt Jordskred. Ifølge Telegram fra Centa i Nordafrika, ved Gibraltarstrædet, meddeler Indfødte fra Tetuan, at Landsbyen Ramara, der ligger 500 Kilometer inde i Landet ved en Bjergskraaning er bleven begravet af et Jordskred, hvorved 100 Personer ere blevne dræbte eller saarede.

Statistik

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige's skandinaviske Mission fra 1. Januar til 31. December 1908.

Missionspræsident: Søren Rasmussen — Konference.	Grene	Missionærer fra Zion: Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Kvindelige	Total	Lokale Præstedømme: Missionærer	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Total Medlemmer og lokale Præstedømme	Børn under 8 Aar	Totalsum	Døbte	Børn velsignede	Emigrerede: Over 8 Aar	Under 8 Aar	Udelukkede	Døde	Fremmedes Huse besøgte: Ved Tilbud af Skrifter	Efter Indbydelse	Evangeliske Samtaler	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Møder afholdte
Aalborg....	5	4	5	15		24		7	12	8	4	218	249	83	332	37	20	4		1	1	63188	6247	10355	109693	4854	831
Aarhus	5	3	12	11		26		16	14	10	11	257	308	142	450	28	17	33	6	1		75733	6267	14845	129576	4192	1185
København.	7	5	11	10		26		24	15	12	8	434	493	110	603	92	20	29	1		5	189420	3271	11040	237271	6215	1058
*Missions-kontoret.....		1	2	1		4																					
Totalsum for Danmark....	17	13	30	37		80		47	41	30	23	909	1050	335	1385	157	57	66	7	2	6	328341	15785	36240	476540	15261	3074
Bergen.....	5	1	5	11		17		1	12	4	7	175	199	82	281	44	24	10			1	55104	1085	6706	82938	8707	653
Kristiania..	11	3	3	26		32		27	28	26	18	646	745	205	950	73	16	39	3	1	15	105673	3379	18859	132576	10401	3141
Trondhjem.	5	1	5	10		16		4	4	1	2	104	115	21	136	8	4	4		5	6	18377	1052	3123	55266	6116	517
Totalsum for Norge......	21	5	13	47		65		32	44	31	27	925	1059	308	1367	125	44	53	3	6	22	179154	5516	28688	270780	25224	4311
Totalsum for Missionen...	38	18	43	84		145		79	85	61	50	1834	2109	643	2752	282	101	119	10	8	28	507495	21301	64928	747320	40485	7385

*Genealog Jens Jensen er beregnet med heri.

Glæden og Sorgen.

„Hvem er Du, skønne, rødtsmilende Glut?" —
„Man kalder mig Glæde." —
„Og hun derhenne, der synes saa mut
Og nær ved at græde?" —
„Hun hedder Sorgen." — „Du, Hulde, er
Velkommen hos mig; men den Anden der
Skal aldrig min Tærskel betræde."

Da smilte Glæden og svarede saa:
„Forskyder Du hende,
Da efter Naturens Orden jeg maa
Og Ryggen Dig vende;
Thi det er den Eviges Bud, at vi To
Skal stedse tilsammen bygge og bo
Fra nu indtil Dagenes Ende."

Schaldemose.

Tankesprog. Lad enhver Dag blive anvendt til Udførelsen af de forhaandenværende Sysler, og naar Aftenen kommer, ville vi erfare, at Noget er blevet udført. Goethe.

— Falskheds Brød smager en Mand vel; men siden bliver hans Mund fuld af Grus. Salomon.

Begærligheden hos Menneskene kan selv ved en saa forfærdelig Begivenhed som Jordskælvet i Italien ikke holdes i Tømme. Fra Neapel telegraferes der saaledes, at Borgmesteren i Messina, Byraadssekretæren og 12 ansete Borgere ere blevne arresterede og ville blive stillede for en Krigsret. De anklages for at have tilegnet sig Klæder, Proviant og Penge, der var bestemt til de Skadelidte.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).